

Občina nosilec obrambnih priprav

Razgovor z načelnikom oddelka za ljudsko obrambo Brantom Bertoncljem — Vsi smo aktivni dejavniki

Z usklajevanjem statutov občin in mesta Ljubljane z ustavo in zakonom o ljudski obrambi je občina postala temeljni nosilec obrambnih priprav. Občina je sicer po naši zakonodaji temeljni nosilec obrambnih priprav že od leta 1968, vendar je zaradi specifičnosti Ljubljane dosedaj večinoma pristojnosti s tega področja opravljala uprava za ljudsko obrambo skupščine mesta Ljubljane. Z ustanovitvijo oddelkov za ljudsko obrambo pri občinskih skupščinah (za Bežigradom je bil ta oddelak ustanovljen ob koncu lanskega leta), bo večina nalog in pristojnosti prenesena na občino, razen tistih, ki so vitalnega pomena za mesto.

Oddelak za ljudsko obrambo je upravni organ občine za ljudsko obrambo in opravlja upravne in strokovne zadeve. Naloge tega organa so predvsem, da skupaj s drugimi upravnimi organi, štabom za teritorialno obrambo in občinskimi štabom za civilno zaščito, pripravljajo osnutek srednjeročnega in dolgoročnega načrta razvoja na področju ljudske obrambe, da skrbi za usklajenost obrambnih načrtov krajevnih skupnosti, temeljnih in drugih organizacij združenega dela z obrambnim načrtom občine oziroma vojnimi načrti oboroženih sil, da pripravlja organizacijo občinskega štaba in enot civilne zaščite ter

skrbi za njihovo usposabljanje in opremljanje itd.

Na januarski seji skupščine občine je bil za načelnika oddelka za ljudsko obrambo imenovan Brant Bertonclj, ki nam je v razgovoru o problematiki ljudske obrambe med drugim povedal: »Vse vsem jasno je, da brez obo-

roženega boja ni učinkovitega odpora, zavedati pa se moramo tudi, da ne more biti učinkovitega oboroženega boja brez dobre pripravljenosti celotnega družbenopolitičnega in gospodarskega sistema za

delo v vojnih razmerah in brez dobro organizirane zaščite ljudi in materialnih dobrin pred množičnim uničenjem. Naša obramba ni splošna ljudska obramba zato, ker jo tako imenujemo, temveč zato, ker so delovni ljudje in občani v njo vključeni kot aktivni dejavniki. Veliko govorimo o splošni ljudski obrambi in o podružbljanju obrambnih priprav, oziroma o vključevanju delovnih ljudi in občanov v obrambne priprave, mislim pa, da bi morali več storiti, da ljudska obramba res postane sestavni del celotnega družbenega dogajanja. Dogaja se namreč, da obrambne priprave pogosto potekajo v preozkih krogih in da nekatere družbene strukture prenos obrambne funkcije v praksi pojmujejo in izvajajo tako, da se le vključujejo v dejavnost strokovnih organov. Prav tem problemom bomo morali v našem nadaljnjem delu posvetiti največ pozornosti.»

V. L.

Študentje s puškami

Lani je bilo na vojaških vajah 43.600 brucov

Sestnajstredne vojaške vaje študentov prvih letnikov višjih in visokih šol so lani presegle vsa pričakovanja. Od 47.000 študentov se jih je kar 43.600 odzvalo vabilu, ostali pa so v glavnem manjkali opravileno.

Tudi letos bodo morali na vojaške vaje vsi redni in izredni študentje prvih letnikov, ne glede na to, ali so zaposleni ali ne, seveda le pod pogojem, da še niso bili pri vojakih in da so za to sposobni. Vsi, ki po prvih letnikih iz opravičljivih razlogov ne bodo mogli na vaje, morajo to dolžnost izpolniti do svojega 24. leta starosti, torej do tedaj, ko lahko resno diplomirajo na fakultetah.

Priprave za letošnje vaje bodo temeljile na lanskih izkušnjah. Še bolj sistematično bodo priprave v organizacijah Zveze socialistične mladine na fakultetah in v občinskih organih narodne obrambe, vaje pa bodo prežete tudi s proslavljanjem letošnjih jubilejev.

I. S.

Seminar za rezervne vojaške starešine

Govorili so o organizaciji ognjenega sistema — Kmalu seminarji in taktične vaje po KS

Predsedstvo občinskega odbora Zveze rezervnih vojaških starešin je v Centru strokovnih šol marca pri-

dalo seminar o organizaciji ognjenega sistema za višje rezervne starešine JLA. Seminar, ki je potekal v dveh skupinah, je uspešno vodil rezervni polkovnik Jože Simčič. Slušatelji so si ogledali tudi dispozitive in film. Kmalu bodo pripravili še praktično vajo s streljanjem.

Več starešin se je odločilo, da bodo s svojim strokovnim znanjem pomagali krajevnim organizacijam ZRVS pri usposabljanju RVS in pri taktično-orientacijskih vajah.

Najprej pa bodo pripravili izpite za višje RVS: kr. organizacija ZRVS Bežigrad — 23. aprila, Stadion — 14. maja, Savsko naselje — 15. maja, »Boris Kidričič« — 21. maja, Črnuče — 22. maja in Posavje — 28. maja.

KORISTEN POSVET

Občinski odbor ZRVS je pred kratkim povabil na posvet vse rezervne generale JLA, ki stanujejo za Bežigradom ter jih seznanil s svojim delom in strokovnim usposabljanjem rezervnih vojaških starešin v naši občini. Generali so se posveta udeležili in polnem številu in v živahni razpravi prispevali vrsto koristnih predlogov za še temeljitejšo usposabljanje rezervnih častnikov JLA.

STEKLENICE, STEKLENICE!

Koder greš, kamor pogledaš, jih vidiš. Ležijo cele ali zdrobljene na cestah, zelenicah, travnikih, njivah — vsepovsod. Brezbržižneji jih mečejo na okrog, od tem pa ne mislijo na možne nesreče otrok ali odraslih.

Zakaj v trgovinah ne sprejmemo steklenic brez listka — potrdila za kavcijo? Vsaka steklenica je vendar plačana, prav vsako zaračunajo, zato mislim, da je posebno potrdilo odveč. Steklenice ne vrneš takoj, medtem izgubiš ali založiš listek, in tako se začnejo steklenice kopičiti po stanovanjih. Nekateri jih odvržejo kar takoj, gospodinje jih odnesejo v smeti — samo zato, ker ste-

klenice ne sprejemajo. Učenci zbirajo časopisni papir in ga prodajo ter tako dobijo denar za svoje zvezke ali za dobrodelne namene; zakaj ne bi bilo nekaj podobnega s steklenicami? Ali ni kje trgovine, ki bi odkupovala steklenice od piva, radenske in drugih pijač? Marsikateri otrok ali gospodinja bi jih radi odnesli tja in tako zaslužili kak dinar za sladkarije, šolske potrebščine ipd. Zato pozivam trgovine, naj vendar sprejemajo tudi steklenice.

O. K.

SAVELJSKA CESTA

Ze večkrat sem zasledil v »Zboru občanov«, da nekateri poročevalci napačno uporabljajo ime Saveljska cesta. V prilogi »Zbor delegatov«, števil. 4-77, je bilo na 15. strani zapisano: »Peta razidalna etapa (Glinškova ploščad) je ulica, ki poteka od Bratovseve ploščadi ob kamniški progi proti severu do Saveljske ceste.« To pa ni res!

Saveljska cesta teče od križišča petih cest na južni strani mestnega vodovoda naravnost proti severu do središča Savelj (do tod je asfaltirana), nato pa se kot makadamska pot spusti po klancu in se po nekaj ovinkih združi z Nemško cesto. Hiše ob tej cesti imajo zelene tablice z napisom Saveljska cesta.

V krajevni skupnosti Savlje-Kleče imamo le tri imena ulic: Kleče, Saveljska cesta in Savlje. Zelene tablice z napisom Savlje so na hišah ob mostu čez kamniško proggo do Kleče.

Predlagam, da zaradi boljšega razumevanja pri poročanju imenujete cesto v Savljah kot Cesto skozi Savlje, za razliko od Saveljske ceste. Le tako bomo krajani takoj vedeli, kaj hoče poročevalec povedati. V primeru, ki sem ga navedel na začetku, je bila namreč mišljena cesta od Tilove ceste proti Savljam, ki nosi ime Jezica.

NIKO HVAŠTIJA Savlje 61

PRIPIS UREDNISTVA:

Potrdili se bomo, da bomo uporabljali pravilna imena ulic. Želimo, da bi tako ravnali tudi vsi sestavljalci tekstov za javno objavo.

HRUP JE VSE POKVARIL

Krajevna organizacija Rdečega križa Posavje je organizirala tovariško srečanje starejših občanov v prostorih nove osnovne šole v Stožicah. Dvorana je bila skoraj popolnoma zasedena in kulturni program izreden.

Zal pa udeleženci od programa nismo imeli veliko, razen tistih, ki so bili blizu odra. Dvorana je namreč tako neakustična, da govornikov skoraj nismo razumeli, recitacij, petja in glasbe pa ne slišali.

Mnogo nas je bilo enakega mnenja: škoda, da je bila tako lepa arhitekture v takšni dvorani.

JANKO SKERLEP Slovenčeva 101

Smučke in citre tovariša Veka

Alojz Ravnik-Veko — upokojeni starešina JLA in aktivni družbenopolitični delavec — Uživa na snegu in ob glasbi

Teško se odloči, kdaj je srednjeji: na smučkah ali ko ubira strune svojih citre. To sta namreč dve veliki ljubezni Alojza Ravnika-Veka, upokojenega inženirskega podpolkovnika in znanega bežigrajskega družbenopolitičnega delavca.

Veko je eden najbolj aktivnih članov organizacijskega komiteja znane smučarsko-tekstilske prireditve Trnovskega maratona. — Sem redna udeleženec Trnovskega maratona. Pa ne samo tega; kjerkoli tečejo na smučeh, tam sem tudi jaz.

Alojz Ravnik ima 61 let. Koliko časa bo še tekel?

— Tekal bom, dokler bom zdrav in me bodo noge nosile. Ni boljšega športa in rekreacije kot je smučarski tek na dolgih progah.

V organizacijskem komiteju skrbi za urejanje proge. Zahvaljujoč vsedmesečnemu delu in inženirski zagretosti tega vitalnega športnika-amaterja je skica letošnjega Trnovskega maratona zelo natančno izdelana, polna pomembnih podrobnosti, tako za tekmovalce kot za tehnični štab.

— V času narodnoosvobodilne vojne sem se boril v enotah IX. korpusa, po čigar vojnih poteh vodijo tudi trnovske maratonske proge. Za mene je ta prireditev vedno veliko doživetje, pomeni mi obujanje spominov na partizanske dni.

V vitrinah hrani Alojz Ravnik dve zelo ljubi mu priznanji za dolgoletno delo na športnem področju: red republike z bronastim vencem, s katerim ga je odlikoval predsednik Tito, in velika plaketa JLA za 20-letno delo pri razvoju telesne

vzgoje v JLA, ki jo je dobil od poveljstva ljubljanskega armadnega območja.

V svoji borbovski organizaciji v krajevni skupnosti Stadion je tovariš Alojz predsednik rekreacijske komisije. V isti organizaciji aktivno deluje tudi glasbena skupina Mandolina. Veko v njej kot solist igra citre. Citre! Dobri stari instrumenti!

— Rodil sem se v Bobinjski Beli. Moj oče in pet bratov, vsi so imeli zelo radi glasbo. Igrali so na harmoniko, kitaro, citre. Tudi jaz že od svojega sedemnajstega leta igran citre.

Ob besedi citre se Veko zatiskrijo oči, srce zaigra, roka se stegne na polico, kjer počiva instrument. In ko zaigra s prsti po strunah, se človeku zazdi, da plete zgodbo iz čipk in sanj, miho trepetajo akordi, jecjajo toni...

— Na te citre me vežejo lepi spomini iz vojne. Bil je leta 1945, ko sem bil komandant 3. bataljona Prešernove brigade. Moj komisar Miro Pavlin je od neke starze v okolici Skofje Loke dobil stare citre in se spomnil name. Pa mi pravi: »Komandant, tvoje so, igray nam, kadarkoli moreš! In igral sem, na mitingih, v predah med boji. S citrami sem dočakal svobodo.

Od takrat se ne loči od svojih citre. Ko je bil še v službi v JLA, so ga radi poslušali tako starešine kot vojaki.

— Sam sem se naučil igrati na citre. Kdor koli me želi poslušati, mu rad zaigram naravno ali umetno skladbo.

Citre in smučke — dve veliki ljubezni tovariša Veka.

IVAN SKERLEP

NA VOJAŠKI GIMNAZIJI

Mladi po novem

Mladinci vojaške gimnazije Franc Rozman-Stane so doslej delovali v skupni osnovni organizaciji Zveze socialistične mladine, ki pa je bila številčno velika in zato dokaj neučinkovita. Tako so letos ustanovili štiri osnovne organizacije po letnikih, ki tvorijo konferenco ZSMS te srednješolske ustanove. Na volitvah so izbrali tudi vodstva osnovnih organizacij in konference, v program pa zapisali, da si bodo še naprej prizadevali za izboljšanje učnega uspeha, za idejnopolitično in marksistično izobraževanje ter za aktivno delo tudi na drugih področjih našega družbenega in političnega življenja.